

OĆO, VE!

Ivo Cetinić Paron, Vela Luka
pp 50

Odma na početku tuka reć kako je „Oćo, ve!“ stara uzrečica, koja se u današnje moderno vrime uopće više ne doperava, pa dobar dil, pogotovo ovih mlajih današnjih Velolučana i nezna što je ona u ono vrime značila i što su judi jedan drugomu šnjun hotili reć.

Prima mojin saznanjima, vas je mot da su ovu uzrečicu doperavali jedino Lučani i Blaćani, jerbo koliko san uspi doznat u ostalin korčulanskin mistima, nisu za nju nikad njanka čuli. To jopet znači da je ova izreka nastala na samim zapadnim dilu otoka Korčule i da je autor ove interesantne izreke bi očitno, oli Lućanin oli Blaćanin.

Bi ko bi, mora bit da je bi puno timidan čovik, jer je s ovun uzrečicu hoti ufinu upozorit čovika koji mu je čini monade, da se ostavi tega da mu ne bi slučajno krepa tovar oli istekla gustrina.

Itanto, spomenuta uzrečica „Oćo, ve!“ bila je ustvari uzrečica upozorenja. Kratka, duboka, duhovita, diskretna i izgovarala se je, što bi mužikanti rekli „stakato“, s pomalo pritećin naglaskun. Te samo dvi male kratke riči „Oćo, ve!“ značile su isto što i: „Pamet u glavu!“, „Pazi što činiš!“, „Gledaj prid noge!“, oli „Mani se ćorava posla“.

Judi su ovu uzrečicu uglavnon upućivali onima na koje su sumnjali oli čuli da jih olajavaju, da o njima govoru laži, da jin činu despete, šćetu, oli da jih pokradaju. Dakako, upućivali su je i onim nepoćudnim desperanim mladićima oli ženskarima koji bi obličali kolo njihovih ćera, oli žena.

U ono vrime teškega mraka kad još nin bilo demokracije na lopate ki danas, judi su bili puno boji, pošteniji i odgovorniji jedni prima drugima. A zašto, što mislite? Zato što je undar svak uvik ima na pameti ono - „Oćo, ve!“ i drža je do tega, pa ako bi bi i slučajno promisli učinit koju glupost u glavi bi mu se bila automatski užegla lampica i odma bi

„Oćo, ve!“ bila je uzrečica upozorenja. Kratka, duboka, duhovita, diskretna i izgovarala se je, što bi mužikanti rekli „stakato“, s pomalo pritećin naglaskun. Te samo dvi male kratke riči značile su isto što i: „Pamet u glavu!“, „Pazi što činiš!“, „Gledaj prid noge!“, oli „Mani se ćorava posla“.

se bi pošusti i pošija. U ono vrime nikomu nin bilo drago da ga kogod ferma na srid rive i da mu dreto u ćunku s podignutin prstun otrese ono - „Oćo, ve!“

Čin je u nas arivala demokracija, državu su odma još dokli je bila topla bez ikake odgovornosti, stali perušat i to ponajviše oni koji su je i vodili. Od svih njih, jedva jedvice, uspili smo ćapat i osudit samo Sanadera, koji je malo prin tega s našim susidun Brankotun dohodi u Blato na proslavu svete Vicense mućenice. Jeli mu tadar Branko dokli su hodili za procesjunun, ki prijateju, a što mu nin bilo teško, moga šapnut na uho: Ive, „Oćo, ve!“ Da je to tadar Branko učini, more bit da se Sanaderu ne bi nikad bilo dogodilo, ovo što mu se dogodilo.

Bome, vidite i sami ako niste gluhi i ćoravi, što nan se sve danas događa u državi a samo zato što zaboravjamo i ne poštivamo stare izreke i stare užance. Znaš da je to teško: u Saboru, u vladi, u županijskin i drugin državnin uredima, na zidovima poviše glava njihovih predsjednika, s velikanin slovima napisat - „Oćo, ve!“